

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 września 2016 roku

Sąd Rejonowy w Słupsku XIV Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca: SSR Joanna Hetnarowicz - Sikora

Protokolant: st. sek. sąd. Ewa Leśniak

przy udziale Prokuratora PR w S. Wiesława Adamkiewicza

po rozpoznaniu w dniach 20 kwietnia 2016 roku, 01 czerwca 2016 roku, 11 sierpnia 2016 roku i 19 września 2016 roku sprawy

W. L. (1) (L.)

syna C. i J. z d. C.

urodzonego (...) w S.

oskarżonego o to, że:

w dniu 24 września 2015 roku w miejscowości Ł., gmina D., powiat (...) będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu za prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości i w stanie po użyciu alkoholu, kierował po drodze publicznej ciągnikiem rolniczym marki U. (...) o numerze rejestracyjnym (...) będąc w stanie nietrzeźwości, mając 1,01 mg/l i 1,00 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, czym nie zastosował się do orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Słupsku wyroku sygn. akt II K 429/13 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczonego na okres trzech lat oraz orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Słupsku wyroku sygn. akt XIV W 4265/14 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczonego na okres 12 miesięcy

tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k. i art. 178a § 4 k.k. i art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

1. uznaje oskarżonego **W. L. (1)**, w ramach zarzucanego mu oskarżeniem czynu, za winnego tego, że w dniu 24 września 2015 roku w miejscowości Ł., gmina D., będąc uprzednio skazanym: prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 13 maja 2003 roku w sprawie o sygn. akt XII K 325/02 za prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości, prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 30 września 2005 roku w sprawie o sygn. akt XIII K 509/05 za dwukrotne prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości oraz prawomocnym wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 28 czerwca 2013 roku w sprawie o sygn. akt II K 429/13 za prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości, w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego tymże wyrokiem nakazowym na okres 3 lat w związku ze skazaniem za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k., prowadził po drodze publicznej w ruchu lądowym pojazd mechaniczny, tj. ciągnik rolniczy marki U. (...) o numerze rejestracyjnym (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości, tj. mając 1,01 mg/l (I badanie) i 1,00 mg/l (II badanie) alkoholu w wydychanym powietrzu, czym jednocześnie nie zastosował się do orzeczonego wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 05 grudnia 2014 roku w sprawie o sygn. akt XIV W 4265/14 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczonego na okres roku i obowiązującego od dnia 30 grudnia 2014 roku, który to czyn kwalifikuje jako występki z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 178a § 4 k.k. i art. 244 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. i za jego popełnienie na podstawie art. 178a § 4 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k. skazuje oskarżonego na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

2. na podstawie art. 42 § 3 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio;
3. na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 10.000 (dziesięciu tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;
4. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 130 (stu trzydziestu) złotych tytułem kosztów sądowych – wydatków oraz kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

XIV K 638/15

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W. L. (1) ma 43 lata. Posiada wykształcenie podstawowe – bez zawodu. Utrzymuje się z zapomogi udzielonej przez opiekę społeczną w wysokości 200-300 zł miesięcznie. Jest współwłaścicielem samochodu V. (...) – innego majątku większej wartości nie posiada. Wymieniony jest żonaty, posiada na utrzymaniu czworo dzieci.

W. L. (1) nie był leczony psychiatrycznie, ani odwykowo.

W. L. (1) był karany sędownie.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 13 maja 2003 roku w sprawie o sygn. akt XII K 325/02 W. L. (1) został skazany za prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości tj. za czyn z art. 178 § 1 k.k. na karę 12 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem prac społecznych w wymiarze 30 godzin miesięcznie, a także na zakaz prowadzenia pojazdów na okres trzech lat. Wyrok uprawomocnił się w dniu 21 maja 2003 r.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 30 września 2005 roku w sprawie o sygn. akt XIII K 509/05 W. L. (1) został skazany za dwukrotne prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości na karę łączną dwóch lat pozbawienia wolności zawieszona na okres próby pięciu lat. Nadto orzeczono wobec niego środek karny zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres pięciu lat. Wyrok uprawomocnił się w dniu 8 października 2005 r.

Wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 28 czerwca 2013 roku w sprawie o sygn. akt II K 429/13 W. L. (1) został skazany za prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości na karę 100 stawek dziennych grzywny w wysokości 20 zł każda stawka. Nadto orzeczono wobec niego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres trzech lat. Wyrok uprawomocnił się w dniu 16 lipca 2013 r.

Wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 05 grudnia 2014 roku w sprawie o sygn. akt XIV W 4265/14 W. L. (2) został uznany za winnego wykroczenia prowadzenia pojazdu w stanie po spożyciu alkoholu za co wymierzono mu karę 200 zł grzywny oraz orzeczono zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres roku. Wyrok uprawomocnił się w dniu 30 grudnia 2014 roku.

W dniu 24 września 2015 r. W. L. (1) pojechał wraz z synem D. L. (1) oraz kolegą D. W. (1), traktorem marki U. (...) o nr rej. (...), pożyczonym od D. W. (1), do lasu w celu przewiezienia drewna do swojego domu. Traktor ten został pożyczony przez W. L. (1).

Dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego k. 67, zeznania świadka D. W. (1) k. 95

Na miejscu wyrabiania drzewa W. L. (1) spożywał alkohol. Po kilkunastu godzinach pracy, podczas której dwukrotnie przewożono drewno z lasu, W. L. (1) pojechał wraz z synem D. L. (1) oraz kolegą D. W. (1) podjęli decyzję o powrocie do domu. Podczas trzeciego kursu z lasu z drewnem, W. L. (1) prowadził traktor po drodze publicznej w miejscowości Ł. gm. D. wraz z przyczepą, na której znajdowało się przewożone drewno. Na przyczepie jako pasażerowie siedzieli

przewożeni D. L. (1) i D. W. (1). Następnie W. L. (1) zatrzymał się na poboczu drogi brukowej w tej miejscowości przy bliżej nieokreślonym sklepie.

Dowód: zeznania świadka D. W. (1) k. 95 i świadka W. P. k. 68

W tym samym momencie poruszający się radiowozem funkcjonariusze Policji wraz ze słuchaczami Szkoły Policji dostrzegli poruszający się drogą publiczną traktor i zaczęli go obserwować, poruszając się za nim. Gdy traktor zatrzymał się, obserwujący jazdę traktora patrol Policji w osobach funkcjonariusza W. P. i funkcjonariusza T. S., któremu to patrolowi towarzyszyli uczący się zawodu słuchacze Szkoły Policji w osobach P. Ż. i K. K., podjął interwencję wobec wysiadającego z kabiny traktora, kierującego W. L. (1).

W badaniu alkotestem, jakiemu poddano W. L. (1), funkcjonariusze Policji ustalili stan nietrzeźwości W. L. (1) wynoszący 1,01 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu podczas I badania i 1,00 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu podczas II badania.

Dowód: zeznania świadka D. W. (1) k. 95 i świadków W. P. k. 68, T. S. k. 69, P. Ż. k. 82, K. K. k. 124, protokół badania alkotestem k. 3;

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie następujących dowodów:

a/ częściowo wyjaśnień oskarżonego W. L. (1) (k. 66-68, 12-13);

b/ zeznań świadków: W. P. (k. 68-69, 6-8), T. S. (k. 69-70, k. 3 zbioru C), P. Ż. (k. 82), częściowo zeznań świadka D. L. (1) (k. 83 i 79v-80), częściowo zeznań świadka D. W. (1) k. 98-99 i k. 95, zeznań świadka K. K. (k. 124) i świadka A. S. (k. 127)

b/ dokumentów zawnioskowanych w akcie oskarżenia przez prokuratora wskazanych w wykazie na karcie 29-30 pod pozycją od 1 do 8 a także z kart: 33-34, 43, 44, 63-65, 88-89, 97.

Oskarżony W. L. (1), słuchany w toku rozprawy głównej w dniu 20 kwietnia 2016 r. (k. 66-68), nie przyznał się do stawianego mu zarzutu. Wyjaśnił, że gdy policjanci podjechali na kontrolę, on zsiadał z przyczepy i prosił syna o butelki, które chciał zanieść do sklepu. Przeprowadzający kontrolę Jedyń W. P. miał stwierdzić, że to oskarżony jechał. Oskarżony wyjaśnił, że to jego syn kierował, a on jedynie zszedł z przyczepy. Podał też, że nie może jeździć ze względu na stan zdrowia.

Słuchany w toku postępowania przygotowawczego W. L. (1) odmówił składania wyjaśnień i oświadczył, że nie przyznaje się do winy (k. 10).

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego zarówno okoliczności popełnienia zarzucanego oskarżonemu czynu, jak i wina sprawcy nie budzą wątpliwości.

Na wstępie wskazać należy, że wyjaśnienia oskarżonego W. L. (1) Sąd uznał jako częściowo zgodne z prawdą, tj. jedynie w zakresie okoliczności pobocznych wskazujących na powód jazdy traktorem, a także wskazujących na jadące nim osoby, a nadto w zakresie samego faktu przeprowadzenia kontroli. Z kolei jego wyjaśnienia odnoszące się do osoby kierującej traktorem Sąd uznał za niezgodne z prawdą. W tym zakresie przecież wyjaśnienia oskarżonego stoją bowiem w sprzeczności z zeznaniami świadka D. W. (1) składanymi przez niego w toku postępowania przygotowawczego, a nadto z zeznaniami świadków W. P., T. S., P. Ż. i K. K..

Zeznania świadka D. L. (1) Sąd ocenił jako wiarygodne jedynie w niewielkiej części, tj. w zakresie pobocznych okoliczności dotyczących powodu jazdy traktorem. Zauważyć trzeba, że świadek jest synem oskarżonego i z uwagi na dotychczasową karalność oskarżonego, która świadkowi jest znana, D. L. (1) próbował zeznawać na korzyść swego ojca, kierując jednocześnie postępowanie karne na własną osobę, tj. wskazując siebie jako kierującego traktorem

w dniu zdarzenia. Twierdzenie to jest w pełni uprawnione, jeżeli zważy się okoliczności wynikające z twierdzeń świadków W. P., T. S., P. Ż. i K. K. tj. funkcjonariuszy Policji oraz słuchaczy Szkoły Policji, których relacja stoi w oczywistej sprzeczności do zeznań świadka D. L. (2). Z całą mocą podkreślić też należy, że twierdzenia świadka D. L. (1) stoją w rażącej sprzeczności do treści zeznań, jadącego wraz ze świadkiem i oskarżonym, D. W. (1), który to w toku postępowania przygotowawczego wskazał, że pojazd mechaniczny w postaci traktora prowadził oskarżony, a D. L. (1) siedział wraz ze świadkiem na drewnie przewożonym przyczepką. Podnieść też trzeba, że zeznania świadka D. L. (1), oprócz ewidentnych sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym, zawierają także luki i nieścisłości. Zauważyć więc trzeba choćby to, że świadek nie był w stanie wyjaśnić, w jaki sposób i po co oskarżony miał jechać w jednomiejscowej kabinie traktora, podczas gdy równocześnie to świadek miał kierować, poprzestając jedynie na stwierdzeniu, że oskarżony „jechał po jego lewej stronie na desce”, a w dalszym miejscu wskazując że „kabina jest jednoosobowa”.

Zeznania świadka D. W. (1) Sąd uznał za wiarygodne w części obejmującej jego zeznania złożone na etapie postępowania przygotowawczego. Świadek wskazał tam wówczas w sposób zwięzły i spójny, iż kierującym traktorem był oskarżony, a jego syn siedział z nim na przyczepie. Za niewiarygodne Sąd z kolei uznał zeznania D. W. (2) złożone wiele miesięcy po zdarzeniu na etapie rozprawy głównej i odbiegające w sposób nader kontrastujący od relacji złożonej przez świadka na etapie postępowania przygotowawczego, uznając, iż zeznania te miały służyć uniknięciu odpowiedzialności karnej przez oskarżonego. Zauważyć trzeba, że D. W. (2) nie był w stanie logicznie i przekonująco wskazać na powody złożenia tak kontrastowo odmiennych zeznań na etapie rozprawy głównej i na etapie postępowania przygotowawczego. Jakkolwiek wszakże D. W. (2) podał, iż przyczyną tego stanu rzeczy należy upatrywać w tym, iż „był on pod wpływem alkoholu podczas ich składania” na etapie postępowania przygotowawczego, a nadto że „się przejęczył” oraz iż „D. L. (1) i oskarżony są podobni”, to takie twierdzenia świadka nie wytrzymują konfrontacji z zasadami doświadczenia życiowego (nie sposób jest bowiem uznać za możliwe takiego rodzaju przejęczenie, w którym dochodzi do wskazania zgoła innej osoby jako kierującego”), a przy tym nie znalazły żadnego oparcia w pozostałym materiale dowodowym. Wystarczy w tym miejscu wskazać chociażby zeznania świadka A. S., tj. funkcjonariusza Policji Komisariatu obejmującego terytorialnie miejsce zamieszkania oskarżonego, który wyjaśnił, że D. W. (1) „niewątpliwie zdaje sobie sprawę z tego, jakie są różnice pomiędzy oskarżonym a jego synem, gdzie podstawową różnicą jest różnica wieku oraz fakt noszenia wąsów”. Nadto świadek ten wskazał, że D. W. (1) z pewnością był trzeźwy w trakcie składania zeznań albowiem osób o wątpliwym stanie psychofizycznym nie przesłuchuje się, odstępując od tej czynności i w razie konieczności posiłkując się w takiej sytuacji przeprowadzeniem badania alkomatem.

Zeznania świadków W. P., T. S., P. Ż. i K. K., a także zeznania świadka A. S. (tj. funkcjonariuszy Policji oraz słuchaczy Szkoły Policji) Sąd uznał za wiarygodne. Świadców Ci zeznawali w sposób spójny, rzeczowy i zwięzły. Treść zeznań wymienionych świadków wskazuje w sposób nader spójny na przebieg wydarzeń, nie zawierając w sobie luk czy nieścisłości. Wymienieni świadkowie wskazywali przy tym sami na brak wiedzy bądź niepamięci co do poszczególnych okoliczności, jeśli indywidualna percepcja w jakimś zakresie nie pozwalała na udzielenie kategorycznej odpowiedzi. Nadto brak było przesłanek negatywnie wpływających na wiarygodność tychże świadków, jak spokrewnienie z oskarżonym bądź konflikt z nim. Już tylko na marginesie zauważyć trzeba, że podniesiony przez oskarżonego konflikt z funkcjonariuszem W. P. nie został potwierdzony w żaden sposób, a sam W. P. zaprzeczył istnieniu takiego konfliktu.

Za wiarygodne Sąd uznał również dowody z dokumentów ujawnionych w toku rozprawy głównej, który to materiał Sąd uznał za w pełni wiarygodny i miarodajny dowodowo. Są to dokumenty sporządzone przez osoby mające do tego odpowiednie uprawnienia i potrzebną wiedzę, wydane przez upoważnione do tego organy, a ich treści żadna ze stron nie kwestionowała.

Powyższe dowody, rozpatrywane we wzajemnym powiązaniu, pozwalają na kategoryczne ustalenie, iż to oskarżony kierował traktorem marki U. w dniu zdarzenia. Wątpliwości, jakie mogły wynikać w odniesieniu do osoby kierującej traktorem - z uwagi na chwilową utratę kontaktu wzrokowego przez funkcjonariuszy znajdujących się w radiowozie w czasie skrętu traktora w drogę brukowaną (vide: zeznania świadka P. Ż. k. 62) - zostały wszakże rozstrzygnięte zeznaniami wszystkich pozostałych świadków znajdujących się w radiowozie, a także treścią zeznań D. W. (1). Z

kolei wyjaśnienia oskarżonego, jakoby to jego syn miał kierować traktorem, a po zatrzymaniu się na poboczu miał jedynie opuścić kabinę i wejść na przyczepę w celu wzięcia butelek, nie przystają zupełnie do zeznań funkcjonariuszy wskazujących na fakt zatrzymywania się dopiero traktora na poboczu podczas ich dojazdu do niego i opuszczenia kabiny kierowcy przez właśnie D. L. (3). Faktem jest również, iż oskarżony był wcześniej karany za przestępstwa z art. 178a § 1 k.k., co wynika z karty karnej oskarżonego.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy dostarczył tym samym dostatecznych podstaw do ustalenia, że W. L. (1) dopuścił się popełnienia czynu mu zarzucanego w akcie oskarżenia tj. że w dniu 24 września 2015 roku w miejscowości Ł., gmina D., będąc uprzednio skazanym: prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 13 maja 2003 roku w sprawie o sygn. akt XII K 325/02 za prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości, prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 30 września 2005 roku w sprawie o sygn. akt XIII K 509/05 za dwukrotne prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości oraz prawomocnym wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 28 czerwca 2013 roku w sprawie o sygn. akt II K 429/13 za prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości, w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego tymże wyrokiem nakazowym na okres 3 lat w związku ze skazaniem za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k., prowadził po drodze publicznej w ruchu lądowym pojazd mechaniczny, tj. ciągnik rolniczy marki U. (...) o numerze rejestracyjnym (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości, tj. mając 1,01 mg/l (I badanie) i 1,00 mg/l (II badanie) alkoholu w wydychanym powietrzu, czym jednocześnie nie zastosował się do orzeczonego wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 05 grudnia 2014 roku w sprawie o sygn. akt XIV W 4265/14 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczonego na okres roku i obowiązującego od dnia 30 grudnia 2014 roku.

Czyn ten zatem wyczerpał znamiona występku z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 178a § 1 k.k. oraz występku z art. 244 k.k.

Zgodnie z treścią art. 178a § 1 k.k. działa bezprawnie ten, kto, znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi w ruchu lądowym pojazd mechaniczny.

Szczególny rodzaj odpowiedzialności karnej wprowadza art. 178a § 4 k.k., w przypadku jeżeli sprawca czynu określonego w § 1 był wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo za przestępstwo określone w art. 173, 174, 177 lub art. 355 § 2 k.k. popełnione w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo dopuścił się czynu określonego w § 1 w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo.

Zważyć należy przeto, że W. L. (1) był uprzednio skazany za przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. wyrokami Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 13 maja 2003 roku w sprawie o sygn. akt XII K 325/02; z dnia 30 września 2005 roku w sprawie o sygn. akt XIII K 509/05 i z dnia 28 czerwca 2013 roku w sprawie o sygn. akt II K 429/13. Skazania te nie uległy zatarciu z uwagi na treść przepisu z art. 108 k.k. który wskazuje iż zatarcie może się odbyć dopiero po upływie okresu wskazanego dla zatarcia pod warunkiem nie popełnienia innych przestępstw. Wówczas bowiem możliwe jest zatarcie jedynie jednoczesne wszystkich skazań zgodnie z końcowym okresem najdłuższego okresu zatarcia skazania za poszczególne przestępstwo. Skutkiem tego było uznanie iż skazany popełnił ponownie czyn zabroniony kierowania w stanie nietrzeźwości będąc uprzednio skazany za takie przestępstwa wyrokami wskazanymi wyżej, co z kolei skutkowało przyjęciem kwalifikacji z art. 178a § 4 k.k.

Zachowanie oskarżonego wyczerpało przy tym znamiona czynu zabronionego wskazanego w art. 244 k.k. Czyn ten popełnia osoba, która m.in. nie stosuje się do orzeczonego przez Sąd zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych i w okresie obowiązywania takiego zakazu prowadzi pojazd mechaniczny. Zauważyć trzeba, że wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 05 grudnia 2014 roku w sprawie o sygn. akt XIV W 4265/14 W. L. (2) został uznany za winnego wykroczenia prowadzenia pojazdu w stanie po spożyciu alkoholu, za co wymierzono mu karę 200 zł grzywny oraz orzeczono zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres roku. Wyrok uprawomocnił się w dniu 30 grudnia 2014 roku. Oznacza to, że okres zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych określony tym

wyrokiem biegł do dnia 30 grudnia 2014 roku. Sprzeniewierzając się wymienionemu zakazowi w dniu 24 września 2015 roku, W. L. (1) swoim zachowaniem dopuścił się popełnienia czynu z art. 244 k.k.

Powyższe skutkowało zatem uznaniem, iż zachowanie skarżonego wyczerpało opisy dwóch różnych przestępstw, a zatem skutkowało powołaniem ich w kwalifikacji prawnej jego zachowania zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 11 § 2 k.k. statuująca zasadę jedności czynu tj. obowiązkiem skazania za jedno przestępstwo na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów

Sąd ustalił, iż stopień zawinienia sprawcy czynu jest znaczny, gdyż działał on z zamiarem bezpośrednim. W. L. (1) – osoba dojrzała, sprawna intelektualnie i funkcjonująca samodzielnie w życiu codziennym – miał możliwość rozpoznania bezprawności swojego czynu. Jednak w czasie swego bezprawnego, karalnego i karygodnego działania nie dał posłuchu obowiązującym normom prawnym, pomimo tego, że w ustalonych przez sąd konkretnych okolicznościach popełnienia czynu zachodziła pełna wymagalność zgodnego z prawem zachowania. Oskarżony miał przy tym świadomość, iż znajduje się w stanie nietrzeźwości, jako że świadomie spożywał alkohol. W. L. (1) miał także świadomość swych uprzednich skazań za czyn polegający na prowadzeniu pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości.

Sąd nie dopatrywał się przy tym żadnych okoliczności umniejszających czy wyłączających zawinienie sprawcy. Zaznaczyć w tym miejscu należy, iż w żadnym stopniu winy oskarżonego nie umniejsza fakt spożywania alkoholu w dacie zdarzenia. Wprawiając się w stan odurzenia alkoholem oskarżony miał bowiem pełną zdolność przewidzenia skutków działania alkoholu na jego organizm oraz powinien przewidzieć własne funkcjonowanie pod jego wpływem.

Przypisany oskarżonemu czyn nacechowany jest nadto znacznym stopniem społecznej szkodliwości, a to z uwagi na fakt, iż oskarżony dopuścił się swego czynu działając umyślnie, łamiąc normy regulujące bezpieczeństwo i porządek na drogach, a także okazując wyjątkowe lekceważenie dla porządku prawnego i sprowadzając na innych uczestników ruchu drogowego znaczne niebezpieczeństwo w związku z poruszaniem się po drodze publicznej z obowiązującym go zakazem prowadzenia pojazdów mechanicznych. Na stopień społecznej szkodliwości czynu wpłynął również fakt działania sprawcy w warunkach uprzedniego skazania za czyn z art. 178a § 1 k.k. (informacja z Krajowego Rejestru Karnego z dnia 12.04.2016 roku).

Przystępując do wymiaru kary, Sąd miał na względzie dyrektywy jej wymiaru opisane w art. 53 i 58 § 1 k.k., w tym przede wszystkim wychowawcze działanie kary oraz cele zapobiegawcze wyrażające się w dążeniu do wyeliminowania u oskarżonego zachowań godzących w przyjęty porządek prawny, a mających swe źródło przyczynowe w lekceważącym podejściu do norm i zakazów obowiązujących w społeczeństwie.

Wymierzając karę, Sąd uwzględnił wszystkie okoliczności łagodzące i obciążające po stronie oskarżonego.

Okoliczności łagodzących po stronie oskarżonego Sąd nie znalazł.

Do okoliczności obciążających Sąd zaliczył natomiast fakt uprzedniej karalności W. L. (1). Za okoliczność obciążającą należy również uznać znaczny stan nietrzeźwości oskarżonego w dacie popełnienia czynu.

Na podstawie powyższych przesłanek Sąd doszedł do wniosku, że karą dziesięć miesięcy pozbawienia wolności za popełniony przez oskarżonego czyn z art. 178a § 4 w zw. z art. 178a § 1 jest adekwatna do stopnia zawinienia i do stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu, a przy tym osiągnięte w niej cele w zakresie oddziaływania społecznego. Zdaniem Sądu kara ta wpłynie także wychowawczo wobec oskarżonego na przyszłość, stanowiąc nadto czynnik kształtujący świadomość prawną społeczeństwa i informując o normach sankcjonowanych oraz karach orzekanych za ich złamanie. Bezwzględna kara izolacyjna wynika nadto z faktu dotychczasowej karalności na karę pozbawienia wolności oraz fakt bezrefleksyjnego złamania prawa i stworzenia niebezpieczeństwa, co wykluczało zastosowanie innej kary takiej jak grzywna bądź kara ograniczenia wolności. W ocenie Sądu jedynie kara izolacyjna pozwoli oskarżonemu przemyśleć swoje postępowanie i skłoni go do przestrzegania prawa, tym bardziej że oskarżony bez głębszej refleksji wsiadł za kierownicę traktora i nim kierował znajdując się w stanie nietrzeźwości, narażając tym na niebezpieczeństwo utraty życia lub zdrowia innych uczestników ruchu drogowego.

Za bezrefleksyjnością jego zachowania przemawia również fakt kierowania traktorem bez wymaganego przeglądu technicznego oraz bez obowiązkowej umowy OC.

Rozstrzygając ponadto ewentualność zastosowania instytucji warunkowego zawieszenia kary wskazać należy, że w żadnej mierze taka instytucja do oskarżonego nie mogła zostać zastosowana. Oskarżony bowiem był już karany na karę pozbawienia wolności w sprawie o sygn. XIII K 509/05 przez Sąd Rejonowy w Słupsku. Tymczasem, zgodnie z treścią art. 69 § 1 k.k. sąd obecnie może zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności jedynie wówczas, gdy jest to kara orzeczona w wymiarze nieprzekraczającym roku i tylko wtedy, gdy sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności.

Ustalając, iż oskarżony dopuścił się wskazanego czynu pod wpływem znacznych ilości alkoholu, a nadto stwierdzając, iż jest to jego ponowne skazanie za kierowanie pojazdem mechanicznym pod wpływem alkoholu, Sąd uznał, że poruszanie się pojazdami mechanicznymi przez oskarżonego stwarza niebezpieczeństwo w ruchu drogowym, przez co zasadnym jest wyeliminowanie oskarżonego z kręgu uczestników ruchu drogowego po stronie kierowców pojazdów mechanicznych. To stwierdzenie skutkuje obligatoryjnym orzeczeniem zakazu prowadzenia pojazdów wobec oskarżonego. Z uwagi na to, na podstawie art. 42 § 3 k.k., Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio.

Z kolei na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 10.000 (dziesięciu tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Świadczenie w tej wysokości również stanowi obligatoryjny środek karny wymierzany sprawcom przestępstwa kwalifikowanego z art. 178a § 4 k.k. i ma na celu uzmysłowienie im, iż czyny tak kwalifikowane są surowo piętnowane.

Na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowy w kwocie 130 zł oraz wymierzył mu opłatę od skazania w kwocie 180 zł.

S., dnia 28 października 2016 roku

Sędzia Sądu Rejonowego w Słupsku